

KAŻDA EPOKA MA SWÓJ ZASADNICZY TYP KOBIECY.

Specjalne lampki w samochodach zdradzać będą złodziei aut.

NAJMODNIEJSZA URODA.

Nigdy chyba Paryż nie stroił się tak wyższości i tak kolorowo, jak obecnie. — Grzeje słońce i w jego jasnym blasku widać każdy szczegół, każdą zmarszczkę twarzy, każdą szpetotę sylwetki.

Pod fałdami futer i zimowych palt mniej może zwracało się uwagę na t. zw. „linię”. Na wiosnę sprawa ta stała się znów szalenie ważna. W obcisłym żakietku, cienka w pasie, giętka w biodrach idzie piękna Paryżanka do Łasku Bulońskiego na spacer. Jej lekki chód, jej cienkie nóżki, jej umiętne i dowcipne włożenie kapelusza, kokardki, bukietek kwiatków — jest marze niem niejednej północnej, nieco ciężkiej piękności.

Ale jak tę „linię” zdobyć? Do tych sukien kwiecistych (Paryż po prostu szaleje na temat drukowanych kompletów, kobiety chodzą pokryte od stóp do głów napisami chorągiewkami i kwiatami), do tych barw jaskrawych, sukien bardzo krótkich, ozdób przeróżnych, do tych płeców nagich, pokrytych na wieczór cienką gazą, a na dzień przezroczystym szyfonem — trzeba być naprawdę bardzo szczupłą. Wymaga tego obecna moda, więcej niż kiedykolwiek.

Francuzki, poza właściwościami wrodzonymi nerwowej, drobności, starej rasy, bardzo pilnują higieny i estetyki swego ciała. Popularyzacja kosmetyki ma zakres ogromny.

W Paryżu wagą są rozstawione na każdym kroku, na każdym przystanku automobilowym, wszędzie w kolejkach podziemnych, na ulicy przed każdą apteką. Instytuty piękności posiadają specjalne gabinety odchudzające, skomplikowane urządzenia, elektryczne instrumenty, naświetlania, kąpiele z pianek, masaże i maski, rodzaj takich samych, jak się używa na skórę twarzy, odmładzające okłady.

Pomimo drobnych kaprysów mody, każda epoka ma swój zasadniczy typ kobiecy. To nie tylko suknie, kapelusze i uczesania, ale po prostu proporcje ciała modelują się inaczej. Fotografie i rysunki w pismach z modami dają dziś jedyną pojęcie o wyglądzie współczesnej niewiasty.

Jest to stworzenie chude, o małej głowie, ubrane w krótką wełnę w dzień, oblepione powłóczystym jedwabiem wieczorem. Co rok szczegóły ulegają zmianom, podługają się, skracają, zwężają, poszerzają, ale zasada mniej więcej pozostaje ta sama. A więc — szczupły tors, w ubraniach wygoda, przystosowanie do warunków życia, linia uwidocznająca naturalną budowę ciała. Jako ciekawy szczegół, to nigdy dotąd w historii niespotykana cienkość pończoch, wynalazek ostatnich czasów.

Stanowiąc „modnej” urody wpłynęła też zapewne na to, że kobieta przestała być interesującym tematem w sztuce. Bo każda teraz wygląda jednakowo: „nogi jak z żurnalu”, osiemnastoletnia, czy pięćdziesięcioletnia mama i babka, wszystkie są bez wieku... To przedłużenie życia jest szczęśliwym darem powojennym.

Manię chudnięcia przeżywały już nieraz kobiety w różnych epokach. Ostatnio miało to miejsce w modzie romantycznej połowy zeszłego stulecia. Dama w kryolinie musiała być w talii cienka jak osa, blada, poetyczna i powiewna, fruwać w gazach i tiulach i męczyć się w „sznurówce”.

Dzisiaj ewolucja higieny i sportu doprowadzają powoli ukryte pod prostymi sukienkami ciała do formy klasycznej. W Paryżu urzędniczek w biurze, sklepowe, robotnice nawet, poświęcają co rano kilka minut czasu na konieczne ćwiczenia gimnastyczne. Sporty kobiece we Francji są, niestety, udziałem sfer zamożniejszych. Przeciętnej jednak paryżanki nie brakuje zręczności i giętkości w ruchach.

Podajemy tutaj kilka zasadniczych ćwiczeń pielęgnacyjnych linie. A więc: 1) dla pobudzenia cyrkulacji krwi: dwadzieścia razy skakać w miejscu nie zginając nóg w kolanach, 2) na uwymuszenie bioder: stojąc z rozstawionymi nogami przechylać się na boki, starając się ręką dotknąć ziemi,

nie zginając przy tym kolan, 3) dla wyrobienia mięśnia brzucha i giętkości ramion: położyć się płasko na ziemi na wznak z rękami wzdłuż ciała; szybkim ruchem wyrzucić ręce w górę i do tyłu i oddychać prędko przez nos; wypuścić powietrze ustami, jednocześnie wykonywując powrotny ruch rąk. Ćwiczenie to robić 10 razy.

PODSŁUCHANE INKASO.

— Czy pan zainkasował już należność u Głabka?

— Nie, mam przyjść w przyszłym tygodniu.

— Czy pan rozmawiał z samym panem Głabkiem?

— Nie. Kiedy wszedłem do mieszkania, papuga zaczęła wrzeszczeć: — Pieniądże będą w przyszłym tygodniu. Dziś nie mam ani grosza.

Bajka na wybrzeżu.

Hallo Gdynia — perło nasza, której tak zazdrościsz Niemce, wita sługa Cię pokorny, po zimowej, długiej drzemce...

Wiem, że rośniesz jak i a drożdżach, aż się dziwi szare morze, płynie okręt za okrętem — daj Ci Boże... Daj Ci Boże...

Z drogi statki i stateczki, krytykować się nie wazicie, oto płynie „Grom” stalowy, dając strzałów jedenaście...

Zajęczało, zahaczało, wgląd gdzieś poszło do Neptuna, ślązał-majtek, był przy dziurze — sa pieruna!.. sa pieruna!..

Sa pieruna! — Piękna-s Gdynio, na wybrzeżu błyszczą szyny, dobry owoc dały Gdynio, Twoje z rami zaślubiny...

Gdy mi urlop dadzą w lecie, wiem jak koić mam tęsknotę, by Cię ujrzeć znowu Gdynio, pójdę choćby na piechotę...

Hej „Kościszko” weteranie, pono ty, a nie „Batory” w siepiu pójdziesz w rejs bajeczny na Maderę i Azory...

Choć wśród polskich statków dzisiaj, już nie pierwszą żes „osobą”, gdy wypływać będziesz z portu, nie zapomnij wziąć mnie z sobą.

ROM.

ADAM CZEKALSKI

W POGONI ZA SZCZĘŚCIEM

POWIEŚĆ

35

Widział czujące się pary w rozmaitych zakątkach Zakopanego, do których czasem zabłądził, widział cudze żony i obcych mężów w uściskach i oszalanych krwi żąm, podpatrywał życie tutaj kipiące z różnych stron, ale nic nie było w stanie zagrzać go, podniecić. Był zimny i obojętny. Kiedy czasem wychodził w godzinach popołudniowych na przechadzkę samotny, widział spojrzenia kobiet ścigające go ciekawie lub wyrażające chęć poznania, ale Marek nie zwracał na nie żadnej uwagi.

Czasem znowu wychodził na samotne wędrowki w góry i błądził po nich całymi dniami z myślami swoimi jeno, z myślami o Naomi. Ale bywało i tak, że na widok kogoś lub czegoś, na widok dzieci, rozrzewniał się bardzo i nawracał do przeszłości. Nie mógł się oderwać od niej. Przychodził mu wtedy na myśl syn, przypominała się żona. Gdzie oni? Co z nimi? — przesuwały się wtedy pytania przez mózg. I w takich chwilach najchętniej byłby znowu tak samo gwałtownie uciekł stąd i pojechał ich szukać, ale coś mocniejszego, coś daleko mocniejszego trzymało go tu. Czy była to Naomi? Ale przecież on nie wiedział nic o niej. Skądże wzięłaby się tu Naomi? Prawda, powiedziała mu, że da znak. Czy ten jakiś dziwny nakaz wewnętrzny był właśnie tym znakiem?

— Nie wiem, nic nie wiem... — szeptał i brnął dalej w góry, samotny i opuszczony, jak cienie „trzech komarów”, które leżały u jego stóp tak bardzo nisko, że ledwie je mógł rozróżnić.

A kiedy wracał z tych wędrowek, zamykał się w swoim pokoju i nie chciał już więcej tego dnia widzieć ludzi, nawet kolacji nie chciał jadać na sali, ale kazał przynosić ją sobie do pokoju.

Nie pisał nic i nie zajmował się, oprócz obserwacji i przechadzek, niczym zgoła. Tak trwały wiele, wiele dni. Aż pewnego dnia rano, stało się to tak nagle i nieoczekiwanie, że sam się zdumiał tym stanem swoim, poczuł w sobie niespodziewanie jakiś gwałtowny zapal twórczy. Bywało z nim tak nieraz. W głowie, gdzieś tam na „dnie jego zwojów mózgowych, zarysowywał się poczety kontury nowej książki. „Miłość na Zawracie”. Oto był tytuł tej powieści. Zaczął pisać z jakimś gorączkowym pośpiechem, jakby się obawiał, że w tym życiu nie zdąży już książki tej ukończyć. Czternaście i szesnaście godzin na dobę, to był minimalny czas, spędzony przy stole. Nic go od tej pracy nie mogło oderwać. Wszystko inne przestało dla niego istnieć. Nawet Naomi. Jedną pracą była teraz jego pania.

Po kilku tygodniach ukończył „Miłość na Zawracie” i nie czytając jej nawet, odesłał do „ULA”. W tydzień później otrzymał czek, zmienił go zaraz na pieniądze i przyniósłszy je do swego pokoju hotelowego, rozspisał banknoty na stole. Patrzył na nie długo, długo, a potem zgarnął je do walizy, zamknął na klucz, przebrał się do kolacji i wyszedł.

Kiedy zasiadł przy sfołiku w oczekiwaniu dań, przyszło mu naraz na myśl, że jest ogromnie znużony i że za żadne skarby świata nie byłby w stanie napisać samodzielnie jednego wiersza.

— Czyżbym się „wypisał”? — pomyślał i nie doznał żadnego absolutnie żalu. Jeszcze niedawno byłby się przeraził tą myślą, teraz myślał o tym jak o rzeczy blahszej i zupełnie mu obojętnej. Cóż go to wszystko obchodziło?

Przy sąsiednim stole, za jego plecami, jakieś dwie kobiety rozmawiały, plotkując o znajomych i przyjaciółkach. Marek zasłuchiwał się w tę pustą paplaninę, jakby to była kwestia życia. Uśmiechał się nawet nieraz. Wtem w uszy wpadł mu znowu, jak niegdyś, bardzo dawno temu, dźwięk: Naomi. Odwrócił się.

— Przepraszam, czy panie znają kobietę o takim imieniu? — spytał.

— Owszem, poznałam ją przed tygodniem — odrzekła śniada brunetka. — Mieszka w Dolinie Białego w willi, którą wybudowała tam niegdyś.

— Dziękuję — bąknął i zabrał się najspokojniej do ćwiartowania kurczęcia, ale poczuł naraz, że ręce mu drżą. Nie skończył kolacji i wyszedł. Sam nie wiedząc nawet jak się to stało, zobaczył się w Dolinie Białego, przed oryginalnym budynkiem, którego nazwa uderzyła go odrazu w oczy: „Naomi”.

— Więc ona tu mieszka? — pomyślał. — Dziwne! Tyle razy tędy przechodziłem i nigdy nie zauważyłem tego budynku, ani jego nazwy. Wejść.

Zadzwoił i poczekał. Długi czas cisza mu tylko odpowiadała. Potem dały się słyszeć czyjeś kroki i drzwi się uchyliły.

— Chciałbym się widzieć z panią — rzekł.

— Pani nie ma w domu — odrzekła starsza kobieta.

— Nie ma? A czy można wiedzieć, kiedy bywa?

— Wieczorem będzie na „balu weneckim” w hotelu „Miramar”.

— Ach prawda!